

A csodamedálok

Hűvös őszi reggel volt. A levelek susogva hullottak a földre.

Egy fekete autó gördült be az iskola parkolójába. Egy hosszú hajú, szőke lány szállt ki belőle.

- Melina! - szólt utána egy férfihang.

- Igen, apa!?

- Ügyes legyél az új iskoládban!

- Rendben, az leszek! - hangzott a válasz.

- Anyukáddal nagyon büszkék vagyunk Rád, hogy már középiskolába fogsz járni. És, hogy lásd mennyire, most meglepünk Téged egy ajándékkal is.

Melina izgatottan nézte, ahogy apukája belenyúlt a kabátzsebébe, majd elővett belőle egy nyakláncot, melyen rózsaszín medál lógott

- Ezt kapod tőlünk. Tetszik?

-Ó, nagyon!- kiáltotta örömmel a lány.

- Szeretnénk, ha ezt a nyakláncot sosem vennéd le, - folytatta az apa, miközben Melina nyakába akasztotta azt. – Megígéred? - kérdezte.

Melina tátott szájjal nézte a gyönyörű ajándékot.

- Megígérem. - felelte határozottan, de szeméből valami megmagyarázhatatlan félelem sugárzott.

- Remélem, ez a lánc szerencsét hoz, mert nagyon rám férne! Új barátokat kellene szereznem a gimiben! – mormogta magában.

Majd megigazította a hátán a táskáját, és elindult az új iskola bejárata felé. Erősen markolta a medált, reménykedve, hogy az szerencsét hoz neki.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, megszólalt a csengő.

- Jaj, ne! Nem akarok már az első napon elkésni! - kiáltotta ijedten, és futásnak eredt.

Végigfutott egy hosszú, sötét folyosón, majd felszaladt egy keskeny, kissé csúszós lépcsőn az emeletre.

- El fogok késni, el fogok késni! - ismételte kétségbe esetten, miközben a tanterme felé tartott. Berohant az osztályba, ahol új tanára előtt alig egy centire tudott csak megállni.

- Bocsánat Tanárnő, de késésben voltam és.....! - kezdte a magyarázkodást.

- Állj, szót se többet! – mondta a tanárnő szigorúan. Most még elnézem, de ne forduljon elő még egyszer! - figyelmeztette.

- Nem fog! - ígérte meg a lány leszegett fejjel. Hangja halk és szomorkás volt; nagyon szégyellte magát.

Lassan a padjához sétált és lehuppant a helyére. Elővett táskájából egy tollat és egy füzetet. Az üres táblát bámulta. Kisvártatva körbejártatta tekintetét a teremben. Feltűnt neki két lány, akik ugyanolyan medált viseltek, mint ő. Megdöbbenette a felfedezés, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

_Mért ne lehetne másnak is? Talán ők is bátorításként kapták! - gondolta.

. Órák után elindult, hogy alaposabban szemügyre vegye új iskoláját.

Éppen egy elhagyatott folyosón járt, amikor véletlenül összeütközött azzal a két lánnyal, akikre már a tanteremben felfigyelt.

- Áu! - kiáltották minden egyszerre.

- Vigyázhatnál! - szólalt meg egyikük. Fekete, rövid, göndör haja volt, szeme szinte szikrákat szórt a dühtől.

- Jobban is odafigyelhetnél! - folytatta felháborodottan a másik, aki barna haját copfba kötve hordta.

- Ti jöttetek nekem! - védekezett Melina.

A három lány mérgesen tekintett egymásra. Kis idő múlva Melina így szólt:

- Nézzétek, én nem akartam nektek menni, sajnálom!

- Igazad van, én is sajnálom! - kért bocsánatot a copfos lány, Keity.

- Jessie vagyok, és én is nagyon sajnálom a történeteket! - szólalt meg a másik lány.

Melina is bemutatkozott. Amikor megbocsátásuk jeléül megölelték egymást mindhárman, nyakláncából egy fénycsóva tört ki ezzel a felirattal:

„A nyakláncotok varázserejű.

Bennük van a kristályok varázsereje.

Ha kinyitjátok, aktiválódik a varázslat.

Használjátok ezt az erőt mások megsegítésére!

De ne feledjétek, hogy sosem használhatjátok

önös érdekek megvalósítására, mert akkor

a varázslat örökre eltűnik az élettetekből.”

Ennyit tudtak gyorsan elolvasni a lányok, mielőtt eltűnt volna a felirat.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Jessie

- Szerintetek, más is látta?- aggódott Keity.

- Hát, mivel ez egy elég elhagyatott hely, nem hiszem. - nyugtatgatta új barátnőit Melina.

- Mit gondoltok, mihez kezdjünk ezzel a titokkal?- folytatta.

- Elmondjuk valakinek? - kérdezte ismét Keity.

- Nem! - kiáltotta Jessie. Akkor már nem lesz többé titok!- háborodott fel.

Melina válasz helyett megfogta medálját, mintha attól remélte volna a megoldást.

.Gesztenyebarna szeme hirtelen felcsillant, mert a medálban újabb mondatok jelentek meg, még ha nagyon halványan is. Már éppen olvasni akarta, amikor eget rázó sikoltást hallottak. Valaki segítségért kiáltott. Amikor a hang irányába fordították fejüket, egy ismeretlen lányt pillantottak meg a lépcső tetején, aki valószínűleg megcsúszott, és már nagyon közel állt ahhoz, hogy összetörje magát esés közben.

- Most vagy soha, lányok! .Használjuk a medálokat! - javasolta Melina, s a többiek egyetértettek vele.

Furcsa bizsergés futott át a testükön, érezték, ahogyan átjárja őket a varázs. Tudták, hogy gyorsan kell cselekedniük, különben tragédia történik. Az ismeretlen lány már kis híján a földre zuhant és nyakát törte. Nem haboztak hát, azonnal elkezdték lebegtetni, mintha csak szállna. Amikor az végre épségben földet ért, a meglepetéstől alig tudott megszólalni.

- Kik vagytok Ti? - kérdezte végül, amikor a rémülettől kissé már magához tért.

- Mi vagyunk a kiválasztottak, és az a küldetésünk, hogy a bajbajutottakon segítségünk- válaszolták a megmentők.

- Köszönöm, nagyon szépen köszönöm! - hálálkodott az ijedtségtől még mindig rémült lány; majd lassan elsétált.

A barátnők visszazárták a medálokat és vele együtt a varázserejüket is.

- Lányok,- szólalt meg Melina- úgy érzem, hogy még hatalmas kalandok várnak ránk!

Tóth-Herseczki Hajnalka

7.oszt.tanuló